

Publicerad 2009-03-19 22:46 av Lillafrökenblå

Jag hoppas att jag en dag kommer kunna läsa den här texten som en starkare människa och skratta åt hur dum jag var.

Jag misshandlar mig själv.

Jag ligger i skrivande stund på golvet och röker en cigarett. Jag är naken på mer än ett sätt. Eller förlåt, naken är fel ord. Jag är tom. Det enda jag har är röken i mina lungor och tårarna på mina kinder. Om jag blundar och tänker efter riktigt hårt så kan jag nästan minnas känslan av att vara en människa med substans. Någon med integritet och självkärlek. Och det värsta är att jag kan inte ens anklaga dig för stöld för jag gav dig allt inom mig självmant. Jag vet inte ens vad det handlar om. Ett tag trodde jag att det var kärlek, men det ska ju vara något fint? Något som får en att må bra och fyller en med värme. Och jag är kall som is och jag mår inte alls. Jag känner ingenting förutom längtan att få höra din röst, få känna din hud under mina fingrar och låta min kind värmas av dina andetag när du sover jämte mig. Och jag inbillar mig fortfarande att du är en bra människa, att du är med mig för att du älskar mig. Jag vet inte. Jag antar att det är över nu för jag har inget kvar att ge. Och jag önskar att du menar att det är slut på riktigt den här gången för jag är inte stark nog att hata dig. Och jag vill så gärna kunna älska mig själv igen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lillafrökenblå med Poeter.se id #27354 innehar upphovsrätten